

MINISTER OBRONY NARODOWEJ

Nr 200/664/19/DP/WT

Warszawa, dnia 10 maja 2019 r.

**SEKRETARZ
STAŁEGO KOMITETU RADY MINISTRÓW**

Pan Mariusz SKOWROŃSKI

W nawiązaniu do pisma z dnia 26 kwietnia br., przy którym przesłano do rozpatrzenia przez Stały Komitet Rady Ministrów - z pominięciem uzgodnień międzyresortowych - **projekt ustawy o ochronie informacji niejawnych (KRM-10-58-19)**, uprzejmie informuję, iż resort obrony narodowej wnosi do tego projektu następujące uwagi:

UWAGI OGÓLNE

1. Wyznaczony termin zaopiniowania projektu nowej regulacji - o podstawowym znaczeniu dla określenia zasad ochrony informacji niejawnych w Rzeczypospolitej Polskiej, w tym m. in. tak istotnych kwestii jak klasyfikowanie, organizowanie ochrony i przetwarzanie informacji niejawnych, prowadzenie postępowań sprawdzających, organizowanie kontroli stanu zabezpieczenia informacji niejawnych czy ochrona informacji niejawnych w systemach informatycznych albo stosowanie środków bezpieczeństwa fizycznego w odniesieniu do informacji niejawnych - nie pozwala na pełne i rzeczywiste przeanalizowanie wszystkich zmian wprowadzanych tym projektem w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów, a także wpływu tych zmian na poziom ochrony informacji niejawnych, w szczególności w zakresie właściwości komórek organizacyjnych i służb nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej. Ze względu na istotność regulowanych kwestii, decyzję o skierowaniu projektu bezpośrednio do rozpatrzenia Stałemu Komitetowi Rady Ministrów powinny poprzedzać wcześniejsze uzgodnienia międzyresortowe, a nawet robocze konsultacje z podmiotami, których ten projekt bezpośrednio dotyczy.
2. Służba Wywiadu Wojskowego (dalej również w skrócie „SWW”) jest służbą specjalną właściwą w sprawach ochrony przed zagrożeniami zewnętrznymi dla obronności Państwa, bezpieczeństwa i zdolności bojowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej. Zgodnie z art. 39 ust. 1 *ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2017 r, poz. 1978, z późn. zm.)*, zwanej dalej „ustawą o SKW i SWW”, w związku z wykonywaniem swoich zadań, SWW zapewnia ochronę środków, form i metod realizacji zadań, zgromadzonych informacji oraz własnych obiektów i danych identyfikujących funkcjonariuszy Służby (żołnierzy zawodowych wyznaczonych na stanowiska służbowe w Służbie).

Jednocześnie, w świetle art. 43 ust. 3 pkt 3 ustawy o SKW i SWW, poza Służbę nie mogą być udostępniane (udzielane) informacje o szczegółowych formach i zasadach przeprowadzania czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz o stosowanych w związku

z ich prowadzeniem. środkach i metodach. Powyższe przepisy ustawowe, specyficzne zadania SWW oraz szczególne uprawnienia funkcjonariuszy SWW i żołnierzy zawodowych wyznaczonych na stanowiska służbowe w Służbie były powodem, dla którego w obowiązującej *ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412)*, zwanej dalej również „ustawą”, SWW przyznano ograniczoną autonomię, przejawem której jest uprawnienie do samodzielnego przeprowadzania zwykłych i poszerzonych postępowań sprawdzających oraz kontrolnych postępowań sprawdzających w stosunku do osób pełniących służbę albo zatrudnionych w SWW oraz osób kandydujących do służby albo pracy w SWW (art. 23 ust. 5 ustawy). Możliwość samodzielnego prowadzenia postępowań sprawdzających pozwala na urzeczywistnienie w praktyce normy ustawowej, o której mowa w art. 39 ust. 1 ustawy o SKW i SWW, to jest na ochronę danych identyfikujących funkcjonariuszy i żołnierzy zawodowych pełniących służbę w SWW. „Ceną” takiego rozwiązania było uznanie, że poświadczenia bezpieczeństwa wydane w wyniku przeprowadzenia postępowań sprawdzających przez SWW zachowują ważność wyłącznie w okresie służby albo pracy w Służbie (art. 29 ust. 5 ustawy). W konsekwencji Szef SWW brał na siebie, przez pełnomocnika ds. ochrony informacji niejawnych, pełną odpowiedzialność za prawidłowość i rzetelność takich postępowań, a jednocześnie zapewniał efektywną i realną ochronę informacjom niejawnym zgromadzonym w SWW, w szczególności dotyczącym danych osobowych funkcjonariuszy i żołnierzy zawodowych wykonujących zadania służbowe (czynności operacyjno-rozpoznawcze) oraz ich aktywności służbowej (operacyjnej).

Przedłożony projekt ustawy niweluje funkcjonującą obecnie konstrukcję i przewiduje przekazywanie - w ramach prowadzonych nadal samodzielnie postępowań sprawdzających - poza SWW określonych informacji o osobach sprawdzanych, w tym część ich ankiet bezpieczeństwa osobowego, jak również przeprowadzanie określonych czynności przez podmioty spoza SWW. Rozwiązania te należy jednoznacznie uznać za niewłaściwe.

W tym kontekście, należy zwrócić uwagę na następujące szczegółowe propozycje zawarte w projekcie ustawy:

- 1) uprawnienie Ministra Koordynatora Służb Specjalnych do zlecenia, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (ABW) albo Służbie Kontrwywiadu Wojskowego (SKW) wszczęcia lub kontynuowania postępowań sprawdzających i kontrolnych postępowań sprawdzających pozostających we właściwości służb, o których mowa w art. 23 ust. 8 projektu, w tym SWW (art. 10 ust. 4 pkt 3 i 4 projektu). Za tym uprawnieniem - w przypadku skorzystania z niego przez Ministra Koordynatora Służb Specjalnych - następuje obowiązek przekazania przez służbę, o której mowa w art. 23 ust. 8 projektu, w tym SWW, akt prowadzonego postępowania sprawdzającego (art 10 ust. 6 projektu);
- 2) obowiązek udostępniania sobie wzajemnie przez ABW, SKW oraz służby, o których mowa w art. 23 ust 8 projektu, w tym SWW, w związku z prowadzonymi przez te służby czynnościami (między innymi: postępowania sprawdzające, kontrolne postępowania sprawdzające, czynności kontrolne, sprawdzenia realizowane przez ABW i SKW na podstawie projektowanej ustawy), pozostających w ich dyspozycji informacji i dokumentów lub ich kopii (art. 13 ust. 2 pkt 1 projektu);
- 3) obowiązek zawiadomienia ABW albo SKW o stwierdzeniu naruszenia przepisów o ochronie informacji niejawnych o klauzuli „poufne” lub wyższej oraz podania w związku z tym danych, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 13 lit. a (imię i nazwisko), b (numer PESEL) i j (zajmowane stanowisko oraz nazwę komórki i jednostki organizacyjnej), osoby, która dopuściła się bądź mogła (tu przepis stanowi, że źródłem obowiązku może być nawet przypuszczenie!) dopuścić się tych naruszeń (art. 18 ust. 2 projektu). Warto zauważyć też, że pojęcie „naruszenie przepisów o ochronie informacji niejawnych” jest bardzo pojemne i niedookreślone. W konsekwencji zgodnie z projektowanym przepisem należało będzie informować ABW albo SKW o każdym

naruszeniu, niezależnie od rodzaju tego naruszenia czy też wynikłej z tego naruszenia szkody (np. błędne oznaczenie numerów stron dokumentu, błędne oznaczenie ilości egzemplarzy dokumentu przy jednoczesnym prawidłowym rozpisaniu adresatów poszczególnych egzemplarzy dokumentu, omyłka pisarska w oznaczeniu klauzuli tajności dokumentu itd.);

- 4) utratę ważności wszystkich posiadanych przez daną osobę poświadczeń bezpieczeństwa albo umorzenie równoległe toczących się postępowań sprawdzających z chwilą wydania decyzji o odmowie wydania poświadczenia bezpieczeństwa przez ABW, SKW albo służbę, o której mowa w art. 23 ust. 8 projektu (art. 30 ust. 10 projektu). Zgodnie z art. 71 ust. 6 projektu, ewentualne wniesienie odwołania od decyzji o odmowie wydania poświadczenia bezpieczeństwa nie będzie wstrzymywać wykonania tej decyzji. Oznacza to, że funkcjonariusz m.in. SWW albo żołnierz zawodowy wyznaczony na stanowisko służbowe w SWW w przypadku odmowy wydania mu przez ABW albo SKW poświadczenia bezpieczeństwa w związku z pracą wykonywaną poza Służbą utraci automatycznie również poświadczenie bezpieczeństwa wydane mu przez Służbę i ani on, ani też Służba nie będą mogli nic w tej sprawie zrobić. Dodatkowo należy zauważyć, że podstawą odmowy wydania poświadczenia bezpieczeństwa może być (zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 4 projektu) podanie przez osobę sprawdzaną w ankiecie bezpieczeństwa osobowego lub postępowaniu sprawdzającym niepełnych informacji. Trudno sobie przy tym wyobrazić, aby osoba sprawdzana będąca funkcjonariuszem SWW realizującym czynności operacyjno-rozpoznawcze pod przykryciem w podmiocie administracji publicznej albo osoby udzielające pomocy Służbie ujawniała w ankiecie bezpieczeństwa osobowego albo w ramach postępowania sprawdzającego prowadzonego przez ABW albo SKW fakt służby pod przykryciem albo pracy dla Służby;
- 5) uprawnienie ABW i SKW do przeprowadzenia kontrolnego postępowania sprawdzającego, niezależnie od ogólnej właściwości określającej podmiot uprawniony do przeprowadzania tego rodzaju postępowań sprawdzających, np. SWW (art. 33 ust. 5 projektu);
- 6) obowiązek zawiadomienia ABW albo SKW o wszczęciu, przedłużeniu i zakończeniu kontrolnego postępowania sprawdzającego (art. 34 ust. 3 pkt 5 projektu);
- 7) obowiązek informowania ABW, SKW albo innej służby, o której mowa w art. 23 ust. 8 projektu, o fakcie podjęcia służby albo zatrudnienia w SWW przez osobę posiadającą aktualne poświadczenie bezpieczeństwa osobowego wydane przez ABW, SKW albo inną służbę, o której mowa w art. 23 ust. 8 projektu (art. 35 ust. 2 projektu). Zauważyć przy tym należy, że sama zaś zasada, zgodnie z którą poświadczenia bezpieczeństwa wydane w wyniku przeprowadzenia postępowań sprawdzających przez SWW zachowują ważność wyłącznie w okresie służby albo pracy w Służbie pozostała niezmienną (art. 29 ust. 5 projektu).

Przytoczone wyżej rozwiązania należy ocenić negatywnie. Ideą przyświecającą obowiązującej ustawie było, aby określone podmioty, w tym SWW, posiadały samodzielność przeprowadzania postępowań sprawdzających. Jednocześnie, w konsekwencji wydane w wyniku takiego postępowania poświadczenia bezpieczeństwa osobowego zachowywały ważność wyłącznie w okresie zatrudnienia lub służby w takim podmiocie i wyłącznie w zakresie zadań służbowych realizowanych dla tego podmiotu (funkcjonariusz podejmujący dodatkowe zajęcie zarobkowe poza Służbą musiał poddawać się odrębnemu postępowaniu sprawdzającemu prowadzonemu, w zależności od zakresu dostępu do informacji niejawnych, przez pełnomocnika ochrony albo ABW czy SKW). Powszechnie (niezależnie od miejsca zatrudnienia albo służby), poza wspomnianymi podmiotami, ważne były bowiem wyłącznie poświadczenia wydane odpowiednio przez właściwego pełnomocnika ochrony albo ABW albo SKW. Tak skonstruowany system jest spójny – określone podmioty same przeprowadzają postępowania sprawdzające (informacje

nie są przekazywane poza te podmioty), ale wydane w ich wyniku poświadczenia zachowują ważność wyłącznie w tym podmiocie.

3. Należy ponadto zauważyć, że uprawnienia Prezesa Rady Ministrów albo, w przypadku jego powołania, Ministra Koordynatora Służb Specjalnych przewidziane w **art. 10 ust. 4** projektu pozostają, jak się wydaje, w sprzeczności z rolą tych organów jako organów mających rozpatrywać odwołania od decyzji o odmowie wydania poświadczenia bezpieczeństwa, o cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa albo o umorzeniu postępowania sprawdzającego lub kontrolnego postępowania sprawdzającego, wydanych przez ABW, SKW albo służbę, o której mowa w art. 23 ust. 8 projektu (art. 71 ust. 1 projektu). Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację zachowania przez te organy pełnej niezawisłości w przypadku decyzji wydanej w wyniku przeprowadzenia zleconych przez nie postępowań sprawdzających.
4. Wątpliwości budzi też przepis **art. 12 ust. 1 pkt 7** projektu, zgodnie z którym w zakresie niezbędnym do kontroli stanu zabezpieczenia informacji niejawnych, upoważnieni pisemnie funkcjonariusze ABW albo SKW mają prawo do zabezpieczenia materiału dowodowego zebranego w toku kontroli. Uprawnienie to nie może dotyczyć materiału dowodowego w postaci dokumentów zawierających informacje niejawne wykorzystywanych w bieżącej działalności SWW, w szczególności materiałów i dokumentów związanych z wykonywaniem czynności operacyjno-rozpoznawczych. Ponadto, nie wiadomo, w jaki sposób takie zabezpieczenie miałyby być dokonywane. Dodatkowo, czynności, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-7 i 10 projektu powinny być dokonywane przez ABW albo SKW w SWW w uzgodnieniu z Szefem tej Służby.
5. Należy zauważyć również, że projekt przewiduje obowiązek przekazywania ABW albo SKW dokumentacji bezpieczeństwa systemów informatycznych (**art. 49 ust. 7**), przy czym bardzo szeroko definiuje pojęcie systemu informatycznego (art. 2 pkt 24). W konsekwencji, niezależnie od odstępstw od zasad ogólnych określonych w art. 51 projektu, SWW w praktyce będzie zobowiązana do przekazywania dokumentacji bezpieczeństwa systemów informatycznych w odniesieniu do każdego funkcjonującego urządzenia informatycznego lub zespołu urządzeń informatycznych wraz z oprogramowaniem, zapewniających co najmniej funkcjonalność sporządzania oraz przechowywania informacji niejawnych na informatycznym nośniku danych. Obowiązek ten może pozostawać w kolizji ze wspomnianymi wyżej art. 39 ust. 1 i art. 43 ust. 3 pkt 3 ustawy o SKW i SWW.
6. Na podniesienie zasługuje również wątpliwość co do rezygnacji w projektowanej ustawie z przepisu art. 5 ust. 5 obowiązującej ustawy, zgodnie z którym informacje niejawne przekazane przez organizacje międzynarodowe lub inne państwa na podstawie umów międzynarodowych oznacza się polskim odpowiednikiem posiadanej klauzuli tajności. Wątpliwość ta związana jest przede wszystkim z faktem, że w wielu obowiązujących Rzeczpospolitą Polską umowach międzynarodowych, również ratyfikowanych za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, przewidziany został obowiązek naniesienia na otrzymaną informację (niezależnie od znajdujących się na dokumencie klauzul Strony przekazującej) krajowych klauzul tajności – *vide* na przykład: art. 4 ust. 1 lit. a Umowy między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zebranymi w Radzie, w sprawie ochrony informacji niejawnych wymienianych w interesie Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 25 maja 2011 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 2159), art. 2 pkt 2 Umowy pomiędzy Państwami Stronami konwencji o utworzeniu Europejskiej Agencji Kosmicznej a Europejską Agencją Kosmiczną w sprawie ochrony i wymiany informacji niejawnych, podpisanej w Paryżu dnia 19 sierpnia 2002 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 1324) czy art. 4 ust. 2 Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Bułgarii w sprawie wzajemnej ochrony i wymiany informacji niejawnych, podpisanej w Warszawie dnia 7 kwietnia 2005 r. (Dz. U. z 2006 r. poz. 1446). W związku z powyższym, proponuje się uwzględnić

w projekcie ustawy wspomniany przepis, co pozwoli na zachowanie jednolitej praktyki w tym zakresie.

7. Wątpliwości budzi 9-miesięczny termin, przewidziany w **art. 46 ust. 1** projektu, na udzielenie albo odmowę udzielenia przez ABW albo SKW akredytacji bezpieczeństwa informatycznego systemowi informatycznemu oraz możliwość przedłużenia tego terminu o kolejne 9 miesięcy (razem 18 miesięcy). Zaproponowany termin wydaje się zdecydowanie zbyt długi, a tempo rozwoju technik informatycznych może spowodować, że system informatyczny po uzyskaniu akredytacji będzie już przestarzały albo w ogóle nie uzyska tej akredytacji z uwagi na konieczność ciągłego dostosowywania go do wymogów współczesności i, w konsekwencji, odwołanie się do udzielenia mu akredytacji. Terminy te (podstawa i przedłużenie) nie powinny być dłuższe, niż maksymalnie 3-4 miesiące.
8. Zauważenia wymaga także, że w **projekcie ankiety bezpieczeństwa osobowego**, stanowiącej załącznik do projektowanej ustawy, rozbudowana została ponad miarę część dotycząca sytuacji majątkowej osoby sprawdzanej. Wymagane w tej części dane i informacje poważnie wykraczają poza zakres danych i informacji wymaganych przez przepisy regulujące zawartość oświadczeń o stanie majątkowym. Nie wyrażone przy tym zostały powody takiego rozbudowania przedmiotowego obowiązku informacyjnego. Ponadto, część z wymaganych danych (np. obecna szacunkowa wartość, cena nabycia kolekcji / zbioru) może być trudna (jeśli nie niemożliwa) do ustalenia przez osobę sprawdzaną, bez przeprowadzenia profesjonalnej wyceny. Powstaje też wątpliwość, jakimi instrumentami prawnymi (faktycznymi) dysponował będzie podmiot przeprowadzający postępowanie sprawdzające do zweryfikowania w tym zakresie informacji przekazanych przez osobę sprawdzającą. Podnieść przy tym należy jeszcze raz, że podanie w ankiecie bezpieczeństwa osobowego lub w trakcie postępowania sprawdzającego niepełnych (albo niezgodnych z prawdą) informacji może stanowić podstawę odmowy wydania poświadczenia bezpieczeństwa.
9. Dodatkowo proponuje się rozważyć umieszczenie w projektowanej ustawie przepisów umożliwiających uzyskiwanie, w ramach prowadzonych postępowań sprawdzających, informacji o tzw. portrecie życia wirtualnego osoby ubiegającej się o dostęp do informacji niejawnych (np. informacje o kontaktach na portalach społecznościowych). Współczesne technologie informatyczne stwarzają bowiem dogodne warunki do odmiennego (często anonimowego) funkcjonowania w wirtualnym świecie, które (jak wskazuje praktyka) może mieć znaczenie dla oceny rękojmi zachowania tajemnicy. Z tego powodu projektowana ustawa powinna zawierać przepisy umożliwiające podmiotom przeprowadzającym postępowania sprawdzające zbieranie takich danych oraz ich weryfikację.
10. Zasadne wydaje się rozważenie rezygnacji z różnicowania zasad tworzenia stref ochronnych w instytucjach cywilnych i w instytucjach sfery wojskowej. Wydaje się bowiem uzasadnione, aby kryteria tworzenia poszczególnych stref ochronnych były identyczne dla wszystkich podmiotów stosujących przepisy ustawy.
11. Projektowana ustawa niedostatecznie odnosi się do kwestii ochrony informacji niejawnych w stanach nadzwyczajnych funkcjonowania państwa np. mobilizacji i wojny. W tym zakresie nie występuje jakakolwiek dyspozycja do uregulowania tych zagadnień przez administrację rządową w formie aktów prawnych niższego rzędu. Wspomniane stany mogą powodować dosyć istotne zaburzenia w funkcjonowaniu przyjętego systemu na czas „P” np. bezpieczeństwa osobowego, co powoduje konieczność uregulowania odpowiedniego postępowania w takich sytuacjach. W wielu przypadkach (np. w stanie wojny w bezpośrednim styku bojowym z przeciwnikiem), obowiązek informowania SKW lub ABW o wydaniu upoważnienia do dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „ZASTRZEŻONE” lub wyższej (rozdział 10 projektu) może być niewykonalny. Taka sama

sytuacja może wystąpić w przypadku konieczności wydania pisemnego upoważnienia przez kierownika jednostki organizacyjnej w zakresie dostępu do informacji niejawnych. W tym zakresie (potwierdzenie dostępu do informacji międzynarodowych) w projekcie pominięto kwestie związane z ochroną informacji międzynarodowych, co w obliczu przynależności Polski do NATO oraz obecnością wojsk sojusznicznych na terenie kraju, wydaje się tematyką nieodzowną do uwzględnienia w procedowanym dokumencie.

12. Zarówno określony w art. 46 ust. 1 czas 9 miesięcy na opiniowanie dokumentacji przez SKW lub ABW (wydłużony z 6 miesięcy w obecnych przepisach), jak i w art. 24 ust. 6 czas 6 miesięcy (dla wszystkich postępowań sprawdzających w tym nowych) nie rozwiązuje problemu obiektywnych przyczyn opóźnień obydwu procesów. Skutkuje jednak dalszym przedłużaniem procesów mogących paraliżować funkcjonowanie systemów niejawnych. Pozyskanie administratora systemu niejawnego w legalny sposób przedłuża możliwość uzyskania tej zdolności na okres min. 1 roku, a budowę systemu teleinformatycznego na okres nawet 2 lat. Należy dodać w tym miejscu że akredytacja systemu może być wydawana maksymalnie na 5 lat, przy czym w systemach NATO okres ten jest skrócony do lat 3.

UWAGI SZCZEGÓŁOWE

1. Przyjęta w **art. 2 pkt 24** definicja systemu informatycznego budzi wątpliwości co do interpretacji jej brzmienia, w szczególności pojęcia „...rejestracji, odtwarzania lub wyświetlania informacji oraz urządzeń z wyłączoną możliwością...”. Z przepisu niejednoznacznie wynika, czy brzmienie definicji dotyczy sieci telekomunikacyjnych i urządzeń sieciowych.
2. **W art. 4 w ust. 2 pkt 2** proponuje się skreślić wyrazy „*ataszatom obrony w placówkach zagranicznych*”.

Zwolnienie z opłat za szkolenie wymienione w ust. 1 pkt 3 w zakresie ochrony informacji niejawnych pełnomocnika ochrony, jego zastępcy oraz kierownika jednostki organizacyjnej, w której przetwarzane są informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” lub „tajne” - ataszaty obrony w placówkach zagranicznych jest niepotrzebne. Wynika to z faktu, że ataszaty obrony nie są jednostkami organizacyjnymi, nie ma w nich stanowiska kierownika jednostki organizacyjnej, pełnomocnika ochrony informacji niejawnych czy zastępcy pełnomocnika ochrony informacji niejawnych;

3. **W art. 9** należałoby doprecyzować, czy rozstrzygnięcie sporu, o którym mowa w ust. 4 tego przepisu, obciążuje osobę, która nadała klauzulę tajności do jej zmiany oraz jakie konsekwencje poniesie ta osoba, jeżeli nie dokona zmiany klauzuli;
4. **W art. 10 ust. 1 w pkt 8** wprowadzeniu do wyliczenia proponuje się nadać brzmienie: „8) *uzyskują od służb, o których mowa w art. 23 ust. 8, dane statystyczne o osobach:*”;
5. **W art. 10 ust. 4 i 6** proponuje się nadać brzmienie:
„4. *Minister Koordynator Służb Specjalnych, a w przypadku, gdy minister ten nie został powołany, Prezes Rady Ministrów, w przypadku szczególnie uzasadnionym bezpieczeństwem narodowym, może:*
1) *nakazać ABW wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4-6 wobec podmiotów pozostających we właściwości SKW;*
2) *nakazać SKW wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4-6 wobec podmiotów pozostających we właściwości ABW;*
3) *zlecić ABW wszczęcie lub kontynuowanie postępowań, o których mowa w ust. 1 pkt 3, pozostających we właściwości SKW;*

4) zlecić SKW wszczęcie lub kontynuowanie postępowań, o których mowa w ust. 1 pkt 3, pozostających we właściwości ABW;

5) zlecić służbie, o której mowa w art. 23 ust. 8, wszczęcie lub kontynuowanie postępowań, o których mowa w ust. 1 pkt 3, pozostających we właściwości tej służby.”,

„6. W przypadkach, o których mowa w ust. 4 pkt 3 i 4, ABW i SKW przekazuje ABW lub SKW akta prowadzonego postępowania wraz z dowodem wniesienia opłaty, o ile została wniesiona.”;

6. Projekt w art. 11 ust. 2 przewiduje, iż krajowa władza bezpieczeństwa jest właściwa do nadzorowania systemu ochrony informacji niejawnych w stosunkach Rzeczypospolitej Polskiej z innymi państwami lub organizacjami międzynarodowymi, zwanych dalej "informacjami niejawnymi międzynarodowymi”.

Proponuje się zawarcie definicji „informacje niejawne międzynarodowe” w art. 2. Ponadto, biorąc pod uwagę, iż procedowany akt prawny ma istotne znaczenie dla funkcjonowania obszaru ochrony informacji niejawnych, również w obrocie międzynarodowym, dotychczasowe wytyczne Szefa ABW w zakresie definiowania tego typu informacji, proponuje się uwzględnić w omawianej ustawie. Tak istotna kwestia nie może być regulowana wytycznymi Szefa Służby (ust. 7). Również ze względów legislacyjnych proponuje się zrezygnować ze sformułowania „w drodze wytycznych,” i zastąpić je formą wymienioną w Konstytucji RP, zgodnie z którym źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Natomiast źródłami prawa wewnątrznie obowiązującego Rzeczypospolitej Polskiej są uchwały Rady Ministrów oraz zarządzenia Prezesa Rady Ministrów i ministrów. Obowiązują tylko w jednostkach organizacyjnych podległych organowi wydającemu te akty. Zarządzenia są wydawane tylko na podstawie ustawy. Wytyczne nie stanowią w świetle Konstytucji RP źródła obowiązującego prawa;

Dodatkowo w art. 11 nie przewidziano, w jaki sposób następuje umożliwienie dostępu do informacji niejawnych międzynarodowych i narodowych obcokrajowcom, tj. w wyniku jakiej procedury i przez jakie dokumenty zaświadczające o dostępie do informacji niejawnych następuje dostęp do tego rodzaju informacji (uwzględniając oczywiście przesłankę do udostępnienia takich informacji). W tej materii zauważalny jest brak jednolitej i niebudzącej wątpliwości procedury prawnej regulującej zasadę poświadczania dostępu do informacji niejawnych przez obcokrajowców. Funkcjonująca w obiegu służbowym procedura Request for Visit (RFV) nie występuje obecnie w żadnym akcie prawnym obowiązującym w obrocie krajowym.

7. W art. 11 proponuje się dodać ust. 11 w brzmieniu:

„11. Krajowa władza bezpieczeństwa może uznać poświadczenia bezpieczeństwa osób i świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego wydane przez właściwe organy bezpieczeństwa państw z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła umowy o ochronie informacji niejawnych, wydane po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego zgodnie z ich prawem wewnętrznym i po uprzednim pisemnym potwierdzeniu ich autentyczności przez te organy bezpieczeństwa.”.

Proponowany przepis ma na celu stworzenie dla krajowej władzy bezpieczeństwa uprawnienia do uznawania poświadczeń bezpieczeństwa osób i świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego wydanych przez właściwe organy bezpieczeństwa państw z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła umowy o ochronie informacji niejawnych. Rozwiązanie to ma na celu uzupełnienie obowiązującego systemu, który reguluje ten obszar niejednolicie. Istnieją przypadki, w których na podstawie ratyfikowanych umów międzynarodowych, RP zobowiązała się do uznania, na zasadzie wzajemności, poświadczeń bezpieczeństwa wydanych przez inne państwo (rozwiązanie to funkcjonuje w ramach umów o wzajemnej ochronie informacji niejawnych zawartych m.in. ze Słowenią, Słowacją, Rumunią, Włochami czy też Ukrainą). Większość jednak umów w sprawie wzajemnej ochrony

informacji niejawnych, zawartych m.in. z takimi państwami jak: Albania, Belgia, Estonia, Izrael, Finlandia, Francja, Litwa, Łotwa, Niemcy, Norwegia, Szwecja, Turcja, Wielka Brytania czy też USA, nie zawiera przepisu o wzajemnym uznaniu poświadczeń bezpieczeństwa i świadectw bezpieczeństwa przemysłowego. Brak kompetencji do podejmowania decyzji w indywidualnych przypadkach może generować praktyczne trudności np. w zakresie realizacji przetargów finansowanych przez NATO w ramach NSIP, o czym MON informowało ABW;

8. **W art. 12** po ust. 4 proponuje się dodać ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Wylączenie, o którym mowa w ust. 4, nie dotyczy postępowań prowadzonych przez ŻW”;

Resort obrony narodowej stoi na stanowisku, że postępowania, o których mowa w art. 12 ust. 4 projektu prowadzone przez Żandarmerię Wojskową powinny podlegać kontroli co do ich zgodności z przepisami prawa;

9. **W art. 12** po ust. 6 proponuje się dodać ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1-7 i 10, dokonywane przez ABW albo SKW w stosunku do służb, o których mowa w art. 23 ust. 8, są wykonywane w uzgodnieniu z kierownikiem właściwej służby.”;

10. **W art. 13 w ust. 2 pkt 1** proponuje się nadać brzmienie:

„1) udostępniają sobie wzajemnie, w związku z prowadzonymi przez te służby czynnościami, o których mowa w ust. 1, pozostające w ich dyspozycji informacje i dokumenty lub ich kopie, niezbędne do realizacji tych czynności, z wyłączeniem dokumentów i informacji określonych w art. 5 ust. 1 pkt 5-7 albo dokumentów i informacji, których udostępnienie mogłoby uniemożliwić prawidłową realizację zadań ustawowych SWW [ew. służby, o której mowa w art. 23 ust. 8];”;

11. **W art. 14 ust. 2 i ust. 3** proponuje się nadać brzmienie:

„2. Kierownikiem jednostki organizacyjnej może być wyłącznie osoba legitymująca się poświadczeniem bezpieczeństwa upoważniającym do dostępu do informacji niejawnych o klauzuli co najmniej odpowiadającej najwyższej klauzuli tajności informacji niejawnych, które jednostka ta przetwarza lub zamierza przetwarzać lub wobec której wszczęto poszerzone postępowanie sprawdzające.

3. Kierownikiem jednostki organizacyjnej, która przetwarza lub zamierza przetwarzać informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone”, może być osoba legitymująca się upoważnieniem do dostępu do informacji niejawnych o tej klauzuli lub poświadczeniem bezpieczeństwa, wydanym przez ABW lub SKW.”.

Propozycja ma charakter porządkujący: w ust. 2 po słowach „do informacji niejawnych o klauzuli” zaproponowano dodanie słowa „co najmniej”, natomiast w ust. 3 po słowach „do informacji niejawnych o tej klauzuli” dodano słowa „lub poświadczeniem bezpieczeństwa”;

12. **W art. 15 w ust. 2 pkt 3** proponuje się nadać brzmienie:

„3) posiada poświadczenie bezpieczeństwa upoważniające do dostępu do informacji niejawnych o klauzuli tajności odpowiadającej co najmniej najwyższej klauzuli tajności informacji, które jednostka organizacyjna przetwarza lub zamierza przetwarzać, wydane przez ABW albo SKW;”.

Propozycja ma charakter porządkujący: w pkt 3 po słowach „do informacji niejawnych o klauzuli tajności odpowiadającej” proponuje się dodać słowa „co najmniej”;

13. **W art. 18** nie przewidziano sposobu postępowania w sytuacji, gdy osobą naruszającą przepisy o ochronie informacji niejawnych jest kierownik jednostki organizacyjnej albo pełnomocnik ochrony. Mając powyższe na uwadze proponuje się dodać w art. 18 po ust. 1 nowy ust. 2 w brzmieniu i przenieść pozostałe ustępy:

„2. W przypadku uzasadnionego podejrzenia lub stwierdzenia naruszenia przepisów o ochronie informacji niejawnych przez kierownika jednostki organizacyjnej lub pełnomocnika ochrony, odpowiednio pełnomocnik ochrony lub kierownik jednostki organizacyjnej zawiadamia niezwłocznie o tym fakcie odpowiednio ABW lub SKW.”;

14. **W art. 18** po ust. 2 proponuje się dodać nowy ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisu ust. 2 [w numeracji oryginalnej] nie stosuje się do SWW [ew. służb, o których mowa w art. 23 ust. 8].”;

15. **W art. 23 w ust. 8** części wspólnej proponuje się nadać brzmienie:

„- z wyłączeniem postępowań, o których mowa w ust. 5 i 6 oraz art. 22 pkt 2 lit. b i d, z wyłączeniem stanowisk administratora systemu, a także kandydatów na te stanowiska oraz z wyłączeniem okoliczności, o których mowa w art. 10 ust. 4 pkt 3 i 4.”

Podmioty wymienione w art. 23 ust. 8 projektu powinny mieć uprawnienia do prowadzenia postępowań sprawdzających wobec wszystkich żołnierzy i pracowników zatrudnionych lub ubiegających się o przyjęcie do pracy lub służby;

16. **W art. 29** po ust. 5 proponuje się dodać ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Ust. 5 nie stosuje się do poświadczeń bezpieczeństwa wydanych przez ŻW.”.

W ocenie resortu obrony narodowej poświadczenia bezpieczeństwa wydawane przez Żandarmerię Wojskową powinny zachować ważności również po okresie zatrudnienia albo służby;

17. **W art. 33** po ust. 7 proponuje się dodać ust. 8 w brzmieniu:

„8. W stosunku do osoby będącej funkcjonariuszem albo żołnierzem SWW [wzgl. służby, o której mowa w art. 23 ust. 8]:

1) postępowania kontrolnego, o którym mowa w ust. 5, nie wszczyna się, a wszczęte umarza;

2) nie stosuje się przepisów ust. 7.”;

18. **W art. 34** po ust. 3 proponuje się dodać ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przepisu ust. 3 pkt 5, nie stosuje się w odniesieniu do SWW [służb, o których mowa w art. 23 ust. 8].”;

19. **W art. 35** po ust. 4 proponuje się dodać ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przepisów ust. 2-4 nie stosuje się w przypadku podjęcia przez osobę, o której mowa w ust. 1, służby albo zatrudnienia w SWW.”;

20. **Po art. 35** proponuje się dodanie art. 35a w brzmieniu:

„Art. 35a 1. W stosunku do cudzoziemców mających wykonywać w Rzeczypospolitej Polskiej pracę w interesie innego państwa lub organizacji międzynarodowej, nie przeprowadza się postępowania sprawdzającego, jeżeli osoby te posiadają poświadczenie bezpieczeństwa umożliwiające dostęp do informacji niejawnych międzynarodowych uznane przez Rzeczpospolitą Polską na zasadzie wzajemności na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo wydane na podstawie przepisów organizacji międzynarodowej, której członkiem jest Rzeczpospolita Polska.

2. Na wniosek właściwych organów innego państwa lub organizacji międzynarodowej, krajowa władza bezpieczeństwa może wydać pisemne potwierdzenie, że osoby, o których mowa w ust. 1, są uprawnione do dostępu do informacji niejawnych międzynarodowych.”.

Uzasadnienie: przepis ten uzupełnia istniejący system ochrony informacji niejawnych międzynarodowych w stosunku do cudzoziemców mających wykonywać w Rzeczypospolitej Polskiej pracę w interesie innego państwa lub organizacji międzynarodowej. W ust. 1 wskazany został warunek przy spełnieniu którego nie przeprowadza się postępowania sprawdzającego, jakim jest posiadanie przez cudzoziemca poświadczenia bezpieczeństwa umożliwiającego dostęp do informacji niejawnych międzynarodowych uznanego przez Rzeczpospolitą Polską na zasadzie wzajemności na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo wydanego na podstawie przepisów organizacji międzynarodowej, której członkiem jest Rzeczpospolita Polska. Rozwiązanie to dotyczy w szczególności ochrony informacji niejawnych w ramach Sojuszu Północnoatlantyckiego, w którym poza ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi obowiązuje szereg innych porozumień, a także wiążących dla państw członkowskich wytycznych i decyzji wydanych przez właściwe organy NATO. Regulację tę uzupełnia ust. 2, który wskazuje, że na wniosek właściwych organów innego państwa lub organizacji międzynarodowej, krajowa władza bezpieczeństwa może wydać pisemne potwierdzenie, że osoby te są uprawnione do dostępu do informacji niejawnych międzynarodowych. Działanie to stanowić będzie praktyczną realizację kompetencji w zakresie realizowania przez SKW zadań w odniesieniu do międzynarodowych dowództw wojskowych i wielonarodowych jednostek wojskowych z udziałem Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz instytucji organizacji międzynarodowych lub innych podmiotów wielonarodowych, z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, których zakres zadań dotyczy obronności lub wojskowości. Przepis ten umożliwi realizację przez Polskę roli „państwa sponsorującego” w stosunku do personelu pochodzącego z państw uczestniczących w Partnerstwie dla Pokoju, zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami NATO.

W przypadku uwzględnienia tej uwagi wykreślenia wymagałby ust. 5 z art. 35 projektowanej ustawy. Przepis ten, stanowi odpowiednik obowiązującego art. 34 ust. 4 *ustawy o ochronie informacji niejawnych*, który umożliwia wprawdzie odstępianie od konieczności przeprowadzenia postępowania sprawdzającego, jednak uzależnia decyzję w tej sprawie od zaistnienia obowiązku dopuszczenia do informacji niejawnych obywateli obcych państw mających wykonywać w RP pracę w interesie innego państwa lub organizacji międzynarodowej, wynikającego z ratyfikowanej przez RP umowy międzynarodowej. Tak sformułowany przepis czyni tę zasadę w praktyce martwą, ponieważ istniejące umowy międzynarodowe albo w ogóle nie odnoszą się do tej kwestii albo też przewidują możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia do informacji niejawnych;

21. W **art. 38 ust. 3** proponuje się nadać brzmienie:

„3. W przypadku uzasadnionym względami organizacyjnymi kierownik jednostki organizacyjnej może utworzyć oddziały kancelarii tajnej, a w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 44 ust. 2, można utworzyć więcej niż jedną kancelarię tajną. W odniesieniu do oddziału kancelarii tajnej przepisy dotyczące kancelarii tajnej stosuje się odpowiednio.”.

Proponowane rozwiązanie pozwoli na zapewnienie odrębności organizacyjnej kancelarii tajnych w szczególności w Ministerstwie Obrony Narodowej oraz jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych, dla których ta odrębność jest spowodowana oraz wymagana specyfiką i rodzajem przetwarzanych informacji np. kancelaria dedykowana dla materiałów planowania operacyjnego, mobilizacyjnego, grupy dokumentów pochodzących z wymiany

międzynarodowej takich jak: Atomal , Bohemia, czy na wypadek kryzysu i wojny, funkcjonowania kancelarii wojennej. Ponadto wprowadzenie proponowanego w projekcie ustawy zapisu spowodowałoby konieczność przeprowadzenia znaczących zmian organizacyjno-etatowych w Ministerstwie Obrony Narodowej oraz jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych, posiadających więcej niż jedną kancelarię tajną;

22. **W art. 41 ust. 3** proponuje się nadać brzmienie:

„3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do organizacji pracy komórek organizacyjnych, w których są rejestrowane materiały o klauzuli "poufne.".

Stosowanie równie restrykcyjnej rozliczalności dla materiałów o klauzuli "zastrzeżone", jak dla materiałów np. „tajnych” podważa sens gradacji środków ochrony, sposobu i trybu przetwarzania dla poszczególnych klauzul tajności. Ponadto w jednostkach organizacyjnych o bardzo dużym obiegu materiałów niejawnych, np. ponad 30 tys. dokumentów o klauzuli „Zastrzeżone” rocznie, udostępnianie materiałów o tej klauzuli bezpośrednio przez kancelarię spowoduje znaczne zwiększenie obciążenia, co w konsekwencji może przełożyć się na pogorszenie bezpieczeństwa materiałów o wyższych klauzulach tajności, przetwarzanych przez ten sam personel. Należy też zaznaczyć, że ewentualne dostosowanie zakresu stosowania wymogu art. 41 ust. 3 w zarządzeniu, o którym mowa w art. 44 ust. 2, (organizacje o bardzo dużym obiegu materiałów niejawnych) nie będzie możliwe w akcie niższego rzędu;

23. **W art. 47 ust. 4** proponuje się nadać brzmienie:

„4. W ciągu 7 dni od udzielenia akredytacji bezpieczeństwa informatycznego, o której mowa w ust. 1, kierownik jednostki organizującej system przekazuje odpowiednio do ABW albo SKW kopię dokumentacji bezpieczeństwa systemu informatycznego wraz z kopią wydanego świadectwa akredytacji bezpieczeństwa informatycznego.”.

Wydaje się za zasadne, że w przypadku już uruchomionego systemu właściwym będzie przesłanie do oceny przez ABW lub SKW kopii dokumentacji bezpieczeństwa, oryginał pozostałby w jednostce organizacyjnej do użytku bieżącego;

24. **W art. 47 ust. 6** proponuje się nadać brzmienie:

„6. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór świadectwa akredytacji bezpieczeństwa informatycznego, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając konieczność zawarcia we wzorze świadectwa danych określonych w art. 46 ust. 4 pkt 1-2 oraz 4-8.”.

Wskazywanie w świadectwie akredytacji udzielanej przez kierownika jednostki oznaczenia podmiotu występującego z wnioskiem o jego wydanie wydaje się niepotrzebne. System informatyczny będzie organizowany i akredytowany przez tę samą osobę, więc nie ma potrzeby wskazywania powyższej informacji ujętej w art. 46 ust. 4 pkt 3;

25. **W art. 49 ust. 7** proponuje się nadać brzmienie:

„7. Kierownik jednostki organizacyjnej organizującej system informatyczny odpowiada za opracowanie oraz przekazanie odpowiednio ABW albo SKW dokumentacji bezpieczeństwa systemu teleinformatycznego. Obowiązek przekazania dokumentacji bezpieczeństwa systemu teleinformatycznego, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, nie dotyczy SWW.”;

26. **W art. 49** proponuje się nadać **ust. 8** następujące brzmienie:

„8. W przypadku systemu informatycznego funkcjonującego w więcej niż jednej jednostce organizacyjnej oraz w przypadku systemów rozbudowanych pod względem funkcjonalnym dopuszcza się aby dokumenty wymienione w ust. 4 i 6 były tworzone modułowo

i uzupełniane za pomocą dedykowanych załączników. W takim przypadku dokument wymieniony w ust. 4 powinien zawierać informacje opisującą strukturę tak tworzonej dokumentacji.”;

Projektowane brzmienie nie uwzględnia systemów lokalnych o dużej złożoności technicznej. Jednocześnie zastosowane słowo „aneks” powinno dotyczyć dokumentu zmieniającego treść oryginału, a nie uzupełniających jego zawartość jaką rolę pełnią załączniki. Dodatkowo w odniesieniu do systemów rozległych, należy zauważyć, że zakresu dokumentacji nie określa kierownik jednostki organizacyjnej podłączający się do systemu rozległego, a kierownik jednostki organizacyjnej odpowiedzialnej za organizację systemu. Więc nie może być mowy o uzgadnianiu z jednostką organizującą system możliwości wydania aneksu. Jest to bowiem konsekwencją przyjętej strategii akredytacji dla danego systemu wynikającej z zatwierdzonej w procesie akredytacji dokumentacji bezpieczeństwa;

27. **W art. 52 ust. 4** proponuje się nadać brzmienie:

„4. Funkcje inspektora bezpieczeństwa informatycznego oraz administratora systemu nie mogą być pełnione w ramach jednostki organizacyjnej przez tę samą osobę.”.

Projektowane brzmienie art. 52 ust. 4 może spowodować, że w ramach jednostki organizacyjnej osoba może być wyznaczona do pełnienia funkcji administratora systemu i inspektora bezpieczeństwa informatycznego. Przy co najmniej dwóch funkcjonujących systemach może dojść do konfliktu interesów i niewłaściwego wykonywania obowiązków wynikających z pełnienia powyższych funkcji, gdy osoby będą się nawzajem kontrolować oraz nadzorować;

28. **W art. 76** po ust. 2 proponuje się dodać ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, nie dotyczy postępowań prowadzonych przez ŻW”;

Żandarmeria Wojskowa nie powinna być wyłączona z obowiązku sformułowanego w tym przepisie. Jest to konsekwencja sformułowanej wyżej propozycji dodania w art. 12 ust. 4a;

29. **Art. 78** proponuje się nadać brzmienie:

„Art. 78. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny nie stosuje się przepisów określonych w art. 4, art. 21-34, art. 38 ust. 4, art. 45-48, art. 49 ust. 7-11, art. 50 ust. 1 i 3, art. 52 ust. 2 w zakresie specjalistycznych szkoleń z zakresu bezpieczeństwa informatycznego oraz w art. 54-70.”.

Do wykazu uchylanych przepisów należy dodać przepis dotyczący wymagania posiadania szkolenia specjalistycznego z bezpieczeństwa informatycznego przez administratora systemu oraz inspektora bezpieczeństwa informatycznego;

30. **Art. 82** proponuje się nadać następujące brzmienie:

„Art. 82. W ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1459, 1669, 2182, 2245 oraz z 2019 r. poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 64 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Żołnierze w czynnej służbie wojskowej i żołnierze rezerwy, którzy w związku z nadaniem przydziałów kryzysowych lub przydziałów mobilizacyjnych mają lub będą mieć dostęp do informacji niejawnych, podlegają, na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych, właściwemu postępowaniu sprawdzającemu. Osobą właściwą do wydania pisemnego polecenia przeprowadzenia zwykłego postępowania sprawdzającego lub podpisania wniosku o przeprowadzenie

poszerzonego postępowania sprawdzającego prowadzonego przez Służbę Kontrwywiadu Wojskowego jest dowódca jednostki wojskowej w której żołnierzowi nadano przydział kryzysowy lub mobilizacyjny.”,

2) w art. 176 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Osoby, o których mowa w ust. 1, które mają lub mogą mieć dostęp do informacji niejawnych, podlegają, na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych, właściwemu postępowaniu sprawdzającemu. Postępowanie sprawdzające przeprowadza Służba Kontrwywiadu Wojskowego, na pisemny wniosek kierownika jednostki organizacyjnej przewidzianej do militaryzacji, do której nadano przydziały organizacyjno-mobilizacyjne.”.

Aktualny zapis art. 64 ust. 5 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP nie precyzuje dokładnie osoby właściwej do wszczęcia procedury sprawdzającej. Zaproponowany zapis jednoznacznie wskazuje dowódcę jednostki wojskowej jako osobę posiadającą odpowiednie kompetencje w zakresie udostępniania informacji niejawnych i jednocześnie sprawującego pieczę nad osobami, którym może te informacje udostępnić;

31. W **art. 91** po ust. 2 powinien zostać dodany ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do SWW [wzgl. służb, o których mowa w art. 23 ust. 8].”;

32. Po art. 96 proponuje się dodanie **art. 96a** w brzmieniu:

„96a. 1. Poświadczenia bezpieczeństwa wydane przez ŻW na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują ważność w zakresie wskazanym w tych przepisach”.

„2. Przepisy art. 12 ust. 4a, art. 76 ust. 2 pkt. 2a stosuje się do kontroli prawidłowości postępowań prowadzonych przez Żandarmerię Wojskową wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy”.

z up. Wojciech SKURKIEWICZ

SEKRETARZ STANU

Do wiadomości:

Minister - Członek Rady Ministrów Koordynator Służb Specjalnych

Pan Mariusz KAMIŃSKI

(dot. pisma DBN.WP.10.1.2019.MK z dnia 26 kwietnia br.)